

Poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram

4 aprilie 2006

Gili Cârstea

- Un profesor universitar spune bisericii că are un mesaj urgent din partea Domnului, care ne cere să ne întoarcem în protestantismul popular de unde am plecat în 1844.

- Comunități adventiste se declară non-denominaționale și planifică serviciul divin duminica, spre a atrage pe necredincioși în biserică.

- Pastori adventiști, absolvenți ai instituțiilor adventiste de învățământ superior, demisionează deoarece constată că sabbatul este o barieră în calea câștigării de suflete pentru Hristos.

- Cadre universitare adventiste practică exerciții spirituale și predau cursuri de călăuzire spirituală, iar universitățile adventiste nici nu mai angajează capelani dacă aceștia nu au absolvit cursuri de formare spirituală.

- Eminentți cărturari adventiști, apreciați de administrație și onorați de popor, dezavuează învățătura noastră despre sanctuar și interpretarea profetică ce a făcut din noi un popor al vremii sfârșitului.

- Uniuni de conferințe din Europa devin membre în alianțe ecumenice și își declară public opinia că despărțirile din creștinism reprezintă “un scandal” care nu mai poate fi tolerat.

Ce se întâmplă? Cum de a ajuns biserica rămășiței într-un astfel de impas?

Într-o noapte zbuciumată pe la sfârșitul lui octombrie 1888, când slujitoarea credincioasă a Domnului luase hotărârea agonizantă de a părăsi sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis – situație fără precedent în lunga ei activitate – un înger s-a coborât la ea cu un mesaj de o gravitate extremă: “Poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram.”

Iată pasajul complet:

“Când am hotărât să părăsesc Minneapolis, îngerul Domnului a venit lângă mine și a spus: ‘Nu este bine așa; Dumnezeu are o lucrare pentru tine. Poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram. Eu te-am așezat într-o poziție potrivită, pe care cei ce nu sunt în lumină nu o vor înțelege; ei nu vor accepta mărturia ta; dar Eu voi fi cu tine; harul și puterea Mea te vor susține. Nu pe tine te disprețuiesc ei, ci solia și solii pe care

Eu îi trimit poporului Meu. Ei au tratat cu batjocură cuvântul Domnului. Satana le-a orbit ochii și le-a pervertit judecata; și dacă ei nu se vor pocăi de păcatul lor – această nesfințită aroganță care Îl insultă pe Duhul lui Dumnezeu – vor păși în întuneric. Dacă nu se pocăiesc, spre a putea fi convertiți, și astfel să-i pot vindeca, Eu voi lua sfeșnicul de la locul lui. Vederea lor spirituală s-a întunecat. Ei nu doresc ca Dumnezeu să-Și manifeste Spiritul și puterea; căci ei au un spirit de batjocură și dezgust față de cuvântul Meu. Ușurătatea, trivialitatea, ironiile și glumele sunt practica lor zilnică. Ei nu și-au pus inima să Mă caute. Ei merg în lumina propriilor scânteii, și, dacă nu se vor pocăi, vor zăcea în dureri. Așa vorbește Domnul: Stai la postul datoriei tale, căci Eu sunt cu tine; nu te voi lăsa și nu te voi părăsi.’ Nu am îndrăznit să neglijez aceste cuvinte ale lui Dumnezeu” (The EGW 1888 Materials, 1067).

De ce spune îngerul că “poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram”? Ce fel de legătură există între acea revoltă și sesiunea CG de la Minneapolis?

După nebunia de la Cadeș-Barnea, când spionii trimiși în Canaan să verifice țara au descurajat poporul, făcându-i să creadă că vor trebui să lupte cu uriașii, iar țara “mănâncă pe locuitorii ei,” Israel s-a întors în pustie, așa cum au cerut. Urmău să se învâртеască în jurul muntelui patruzeci de ani fără nici o noimă doar din cauza necredinței și disprețului față de bunătatea și puterea lui Dumnezeu. Nu crezuseră că El este doritor și capabil să le dea țara fără nicio luptă. Prevestirea era sumbră: Nu vor vedea țara făgăduită, ci vor muri în pustie.

Gândul acesta îi tortura cumplit, iar viitorul în mijlocul nisipurilor nu era o perspectivă ușor de contemplat. Mai marii semințiilor, fără să accepte că au “vederea spirituală” întunecată, au început să cultive un gând ciudat: Și dacă Moise nu vorbește în numele Domnului? Dacă este agentul diavolului, care urmărește să nimicească pe poporul sfânt al lui Dumnezeu în mijlocul nisipurilor arzătoare? Dacă Moise era solul Domnului, de ce au fost bătuți la Cadeș-Barnea? Nu ar fi mai bine să-l debarce și să se întoarcă în Egipt?

Sub puterea tiranică a acestor scenarii false, au trecut la acțiune. Core, Datan și Abiram, sprijiniți de două sute cincizeci de bărbați cu răspundere în popor, “oameni cu nume,” membri ai parlamentului lui Israel (Num 16:2), au hotărât că Moise trebuie să se retragă de la conducerea poporului, dovedindu-se incapabil să ducă pe Israel în țara sfântă.

Oamenii cu nume și leviții nu mai credeau în viziunea profetică, în destinul lor sfânt și în destinația lor strălucită, Canaanul. Totul fusese o amăgire, o vrajă, o încercare de a masacra pe sfântul popor al lui Dumnezeu, iar ieșirea din Egipt se dovedea o mișcare greșită, care nu purta girul și autoritatea divină. Nemulțumirea lor este descrisă elocvent:

“N-ajunge că ne-ai scos dintr-o țară unde curge lapte și miere, ca să ne faci să murim în pustie, de vrei să mai și stăpânești peste noi? Ce bine ne-ai mai dus într-o țară unde curge lapte și miere, și ce bine ne-ai mai dat în stăpânire ogoare și vii! Crezi că poți să iei ochii oamenilor?” (Num 16:13-14).

Revolta conducătorilor lui Israel împotriva lui Moise se bucura de susținere populară, căci mentalitatea aceasta despre vrabia din mână și cioara de pe gard era larg răspândită în popor. În Egipt aveau praji și pepeni din belșug, iar acum pierdeau timpul prin pustie și se hrăneau cu mana de care li se scârbiseră sufletele. Și li se mai spunea acum că vor sta printre nisipuri până se va stinge și cel din urmă patriot de la Cadeș-Barnea. Era greu de suportat. Singura concluzie rațională a fost că aceasta nu era vocea Domnului.

Ce teribilă poate fi necredința, atunci când este alimentată de interese egoiste și hărțuită de instinctul de conservare.

La fel s-a întâmplat la Minneapolis.

Oamenii cu nume din biserică au refuzat solia și pe solii Domnului. Venise timpul ca Israel să-și întoarcă fața hotărât spre Canaanul ceresc, iar solii Domnului cu acreditare divină aveau o solie care ar fi pregătit poporul pentru iminenta întâlnire cu Hristos, mai întâi în templul sufletului, apoi pe norii cerului. Nunta Mielului se apropia vertiginos, dar neprihănirea lui Hristos nu era cunoscută și caracterul lui Dumnezeu era greșit înțeles, ceea ce făcea imposibilă ziua ispășirii pentru cei vii. Trecuseră patruzeci de ani de la ieșirea spirituală din Egipt, dar ei nu înaintaseră deloc în slava crescândă a soliei îngerului al treilea.

Frații Waggoner și Jones chemau poporul la o apreciere nouă a neprihănirii lui Hristos “în legătură cu legea,” o descoperire proaspătă a noului legământ plasat corect în doctrina sanctuarului, ecuație în care se ascundea puterea fenomenală a cincizecimii. Era “începutul” luminii îngerului din Apocalips 18, începutul mării strigări și al ploii târzii. Moise modern le confirma că solia este de la Dumnezeu, afirmând cu voce tare în timpul prezentărilor: “Fraților, aici este mare lumină!”

Dar Butler, Smith și Morrison, sprijiniți de oamenii cu nume din biserică, au refuzat solia, au disprețuit pe soli și au plasat biserică pe o orbită doctrinală de întoarcere în Egipt. Raportul ceresc a fost necruțător: “Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore.”

Au trecut mai bine de o sută de ani, iar Canaanul ceresc pare tot mai îndepărtat. Ne învârtim prin pustie și ne îngropăm tot mai mulți slujitori, prinși în capcanele teologiei populare, iar spirala aceasta pe care suntem angajați ne duce tot mai repede acolo de unde am plecat.

Străjerii de pe zidurile Sionului parcă sunt hipnotizați. Ei nu știu de ce se întâmplă asemenea grozăvii în mijlocul poporului și nu sunt alarmați de idolatria larg răspândită și practică fără discernământ. Nu se întreabă deloc ce s-a întâmplat cu solia îngerului al treilea, cu ploaia târzie sau cu marea strigare. Se plâng și ei de seceta cumplită care pârjolește peisajul spiritual adventist, în timp ce privesc cu jind peste gard la spiritualitatea “vibrantă” și la “speranța mântuirii” care animă pe închinătorii lui Baal din bisericile “surori.”

Unii dintre ei ne-au părăsit, alegând să slujească lui “Hristos” în Egipt. Dar cei mai mulți care nutresc asemenea concepții au rămas, încercând să o ajute pe Laodicea

să se alătore mișcării mondiale de convertire a lumii și de aducere a mileniului de aur pe pământ. Ei sunt “oameni cu nume,” dintre “frunțașii adunării,” dintre “cei chemați la sfat” (Num 16:2).

Așa se explică ceea ce se întâmplă astăzi printre noi. Solia Domnului este disprețuită, solii sunt batjocoriți și declarați persona non grata în cele mai multe comunități, iar Moise modern este contestat cu mare abilitate și făcut să spună ceea ce nu dorește să spună prin cele mai rafinate tehnici de manipulare. Autoritatea lui este negată în special cu privire la solia 1888, în ciuda miilor de pagini pe care le-a scris la acest subiect vital, și a sutelor de confirmări că Jones și Waggoner au fost solii lui Dumnezeu cu o solie de maximă importanță: Neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea.

Am predicat ani de zile o neprihănire prin credință neputincioasă, importată din creștinismul apostaziat, în timp ce produsul autentic zăcea în arhivele noastre, acoperit de praf. Acum suntem șocați și ne întrebăm cu stupeoare cum este posibil să se întâmple astfel de lucruri unui popor însărcinat cu întreita solie îngerească. Și acesta nu este decât începutul durerilor.

Totuși, deși forța centrifugă a doctrinelor noastre văduvite de adevărurile esențiale pare copleșitoare, riscând să ne târască în Egipt cu putere, noi credem că biserica rămășiței are încă doza de combustibil necesară să o scoată de pe această orbită sinucigașă. Nu este nevoie decât de o mână de bărbați cinstiți, curajoși, fermi, cu convingeri categorice, care să vadă soluția la problemele bisericii acolo unde le-a indicat Hristos și încetând să le mai caute în creștinismul apostaziat. Bogățiile soliei 1888 le stau la dispoziție, împreună cu lumina adițională venită de atunci odată cu înaintarea unor anonimi în slava crescândă a soliei îngerului al treilea. S-ar putea să fie umilitor, dar ce mai contează mândria clericală, poziția în biserică sau prestigiul, când starea poporului lui Dumnezeu este disperată și fără leac?

De ce să-i ținem pe oameni în ignoranță despre istoria noastră, făcându-i să caute soluții salvatoare la teologia ologă de ambele picioare a închinătorilor lui Baal? Așteptăm să ajungă la disperarea celor din vechime, care strigau deznădăjduiți: “Iată că murim, pierim, pierim cu toții! Oricine se apropie de cortul Domnului, moare. Va trebui oare să murim cu toții?”

Cumplite sunt responsabilitățile conducătorilor lui Israel în aceste ultime zile de luptă!
